

Romānā tiek meistarīgi uzturēta spriedze un noslēpumainība, galvenajām varonēm meklējot iespēju izrauties no nelāgiem apstākļiem. “Veivardu sievietes” ir aizraujošs maģijas un sieviešu spēka slavinājums.

Booklist

Trīs sižeta līnijas laikā un telpā, un katras varones aizraujošo likteņstāstu caurvij dabas maģija, kas piemīt Veivardu dzimtas sievietēm, – maģija, kas palīdzēs un dziedinās. Romānā “Veivardu sievietes” apvienojies maģiskais reālisms un vēsturiskā romāna žanrs, un tas savaldzinās visdažādāko paaudžu lasītājus.

Library Journal

Emīlijas Hārtas romāns patiesi pārsteidz! Viņa raksta eleganti un apdomīgi, un viņai izcili padodas ievīt stāstā noslēpumainību, turklāt viņas galvenajām varonēm piemīt apskaužamas un ļoti iedvesmojošas sievišķīgas spējas.

Chicago Review of Books

*Burvju māsas, lēmējas,
Jūr' un zemju skrējējas!
Rokas kopā saņemsim,
Katlam apkārt rotāsim:
Trīsreiz tev un trīsreiz man,
Trīsreiz vēl, un tad ir gan.
Stājiet! Būrumš gatavs jau!*

*MAKBETS**

* Tulkojis Fricis Adamovičs.

PIRMĀ DAĻA

PROLOGS

ALTA

1619. gads

Viņi turēja mani iespundētu desmit dienas. Desmit dienas kopā tikai ar pašas ķermeņa dvaku. Pat žurkas mani neaplaimoja ar savu klātbūtni. Te nekas tās nevilināja; ēdienu man nedeva. Tikai alu.

Soļi. Tad dzelzs nošķinda pret dzelzi, jo tika atbīdīta durvju bulta. Gaisma sāpīgi apžilbināja man acis. Uz brīdi durvīs stāvošo vīru aprises iemirgojās, it kā viņi nebūtu šīs pasaules iemītnieki un būtu nākuši aizvest mani no tās.

Prokurora vīri.

Viņi bija ieradušies, lai vestu mani uz tiesu.

PIRMĀ NODAĻA

KEITA

2019. gads

Brīdī, kad Keita to izdzird, viņa skatās spogulī.

Slēdzenē noskrapst atslēga.

Drebošiem pirkstiem viņa steidzas pielabot grimu, zem acīm kā zirnekļa tīkls stīdz tumši tušas pavedieni.

Dzeltenajā gaismā viņa redz, kā zem rotas, ko viņš uzdāvināja iepriekšējā gadadienā, kaklā sitas pulss. Biezā sudraba ķēde saldē ādu. Pa dienu, kad viņš ir darbā, Keita to nenēsā.

Dzīvokļa durvis aizveroties noklikšķ. Uz grīdas noplakšķ no mestās kurpes. Glāzē burzguļojot līst vīns.

Keitai krūtīs kā putniņš trīsulo panika. Viņa dziļi ieelpo, pieska-ras garajai rētas grīstei uz kreisās rokas. Vēl viens smaids vannas istabas spogulim. Viņš nedrīkst pamanīt – kaut kas ir mainījies. Kaut kas nav kārtībā.

Saimons stāv, atbalstījies pret virtuves leti, un tur rokā viņa glāzi. Viņu ieraugot, Keitai ausis sāk dunēt asinis. Slaidās tumšā uzvalkā tērtā auguma līnijas, izteiktie vaigukauli. Zeltainie mati.

Saimons skatās, kā Keita tuvojas, mugurā viņai kleita, kura, viņa zina, šim vīrietim patīk. Stīvs audums, kas cieši pieguļ gur-niem. Sarkana. Tādā pašā krāsā kā viņas apakšveļa. Mežģīnes ar mazām lentītēm. It kā Keita pati būtu dāvana, kas jāizsaiņo, jāat-plēš.

Viņa cenšas saskatīt kādas norādes. Kaklasaite noņemta, kreklam trīs pogas vaļā, atklājot sikas sprogziņas. Acu baltumi iekrāsojušies sārti. Paņemot Saimona sniegto vīna glāzi, Keita viņa elpā sajūt sīvi saldenu alkohola noti. Viņai uz muguras un padusēs izspiežas sviedri.

Glāzē ir baltvīns, tas viņai parasti garšo vislabāk. Bet šobrīd no tā smaržas sagriežas vēders, jo aromāts atgādina puvumu. Viņa pieliek glāzi pie lūpām, bet nedzer.

“Sveiks, miļais,” viņa saka možā balsī, kas uzspodrināta tieši viņam par prieku. “Kā gāja darbā?”

Bet vārdi ieķeras rīklē.

Saimona acis samiedz. Par spīti izdertajam alkoholam, viņš kustas ātri, pirksti sāpīgi saspiež viņas augšdelmu.

“Kur tu šodien biji?”

Viņa zina, ka nevajag censties atbrīvoties no tvēriena, kaut arī ik šūna viņas ķermenī to vēlas. Bet viņa tikai uzliek plaukstu Saimonam uz krūtīm.

“Nekur,” viņa atbild, cenšoties saglabāt līdzenu balss plūdumu. “Visu dienu biju mājās.” Ejot uz aptieku, piesardzības dēļ viņa savu *iPhone* atstāja mājās un līdzī paņēma tikai skaidru naudu. Viņa pasmaida, piekļaujas viņam, lai noskūpstītu.

Saimona vaigu klāj asi bārdas rugāji. Alkoholam piejaucas vēl kāds aromāts – reibinošs, ar ziedu niansi. Iespējams, smaržas. Nebūtu jau pirmā reize. Pakrūtē īsi uzzibsnī cerība. Ja parādītos cita sieviete, tas Keitai varētu nākt par labu.

Bet viņa ir pārrēķinājusies. Saimons atraujas no viņas un tad...

“Mele.”

Keita tik tikko sadzird šo vārdu, jo Saimona plauksta ķer viņas vaigu, no sāpēm galva sareibst kā no spožas gaismas. Istabas priekšmetu krāsas saplūst kopā: zeltainās gaismas applūdinātie grīdas dēļi, baltais ādas dīvāns, Londonas panorāmas kaleidoskops, kas redzams pa logu.

Tālumā kaut kas nošķind – viņai no rokas izkritusi glāze.

Keita turas pie letes, viņa aizgūtnēm elpo, vaigā pulsē asinis. Saimons velk mugurā mēteli, ņem no ēdamgalda atslēgas.

“Nekur neej,” viņš saka. “Es uzzināšu, ja neklausīsi.”

Saimona kurpju pazoles skaņi kladz uz dēļu grīdas. Ar blikšķi aizkrīt durvis. Keita sakustas tikai tad, kad dzird, ka sāk čīkstēt lifts, slidot lejup.

Viņš ir prom.

Uz grīdas zaigo stikla lauskas. Gaisā jaušas vīna skāņais smārds.

Dzelzs garša mutē liek Keitai atgriezties realitātē. Asiņo lūpa, jo spēcīgais sitiens to triecis pret zobiem.

Smadzenēs noklikšķ kāds slēdzis. *Es uzzināšu, ja neklausīsi.*

Ar to, ka viņa telefonu atstāja mājās, bijis par maz. Viņš ir atradis citu ceļu. Citu veidu, kā viņu izsekot. Keita atceras, kā vestibilā viņu noskatīja durvju sargs. Vai Saimons iespiedis viņam rokā žūksnīti čaukstošu banknošu, lai tas izspiego viņa draudzeni? No šīs domas asinis stingst dzīslās.

Ja viņš uzzinās, kur Keita gājusi – ko darījusi – šodien no rīta, Dievs vien zina, ko vēl viņš var izdarīt. Uzstādīs novērošanas kameras, atņems atslēgas.

Tad no viņas plāniem nekas pāri nepaliks. Viņa nemūžam netiks projām.

Bet nē. Viņa ir gana labi sagatavojusies, vai tad ne?

Ja viņa dosies projām tūlīt, tad līdz rītam nonāks galapunktā. Ar mašīnu jābrauc septiņas stundas. Viņa ceļu rūpīgi izplānojusi otrā telefonā, tajā, par kuru Saimons neko nezina. Ekrānā sekojusi zilajai linijai, kas izritinās cauri valstij kā lente. Faktiski viņa to jau zina no galvas.

Jā, viņa dosies ceļā tūlīt. Viņai tas *jādara* nekavējoties. Pirms Saimons atgriežas, pirms viņa zaudē dūšu.

Keita no slēptuves – aploksnēs, kas pielīmēta naktsгалdiņa aizmugurē, – paņem savu *Motorola* telefonu. No skapja augšējā plaukta noceļ somu un saliek tajā drēbes. Blakusesošajā vannas

istabā viņa steigšus paņēma tualetes piederumus, kastīti, kuru dienas pirmajā pusē nobēdzinājusi skapī.

Sarkano kleitu viņa žigli nomaina pret tumšiem džinsiem un piegulošu rozā krekliņu. Ar drebošiem pirkstiem viņa attaisa ķēdīti. Un atstāj to uz gultas, izlocījušos kā cilpu. Blakus nogulst viņas *iPhone* zelta vāciņā: telefons, par kuru maksā Saimons un kura paroli jau zina. Telefons, kuru viņš var izsekot.

Viņa rakņājas pa rotaslietu lādīti uz galdiņa blakus gultai, un pirksti satver zelta bitīti – piespraudi, kas viņai pieder kopš bērnu dienām. Keita ieliek to kabatā un, uz mirkli apstājusies, pārļaiž skatienu guļamistabai: krēmkrāsas gultas pārklājam un aizkariem, skandināvu stila mēbeļu skarabajām līnijām. Vajadzētu taču vēl kaut ko paņemt līdzī, vai ne? Kādreiz viņai bija neiedomājami daudz mantu – kaudžu kaudzēm grāmatu ar atlocītiem lappušu stūriem, gleznu reprodukciju, krūzīšu. Tagad viss pieder viņam.

Iekāpjot liftā, asinīs sprakšķ adrenalīns. Ko tad, ja Saimons atgriežas un notver viņu? Keita nospiež pazemes mašīnu stāvvietas pogu, bet lifts noraustījies apstājas pirmajā stāvā, un durvis čikstot atveras. Keitas sirds strauji sitas. Durvju sargs ir uzgriezis liftam savu plato muguru; viņš runā ar kādu citu mājas iedzīvotāju. Tikpat kā neuzdrīkstēdamās elpot, Keita saraujas maziņa un iespiežas kabīnes kaktā, un izelpo tikai tad, kad neviens braucējs neparādās un durvis grabot aizveras.

Stāvvietā viņa atslēdz hondu, kuru bija nopirkusi pirms iepazīšanās ar Saimonu un kura ir reģistrēta uz viņas vārda. Viņš taču nevar lūgt policijai izsludināt meklēšanu, ja viņa brauc ar savu mašīnu, vai ne? Keita ir pietiekami bieži skatījusies krimiķus. *Devusies projām pēc pašas vēlēšanās*, tā viņi teiks.

“Pašas vēlēšanās” ir jauka frāze. Tā raisa asociācijas ar lidošanu.

Viņa pagriež aizdedzes atslēgu un ieraksta *Google Maps* savas vectantes mājas adresi. Mēnešiem ilgi viņa domās atkārtojusi šos vārdus kā mantru.

Veivardu kotedža, Krausbeka, Kambrija.

OTRĀ NODAĻA

VIOLETA

1942. gads

Violeta nevarēja Greiemu ciest. Pilnīgi neieredzēja viņu. Kāpēc viņš drīkstēja cauru dienu apgūt interesantas lietas, piemēram, dabaszinātnes, latīņu valodu un atklājumus, ko izdarījis kāds cilvēks, vārdā Pitagors, kamēr viņai vajadzēja apmierināties ar to, ka var ar adatu durstīt audumu? Bet visļauņākais bija tas, viņa sprieda, asajiem vilnas svārkiem rīvējoties gar kājām, ka viņš drīkstēja to visu darīt, ģērbies *biksēs*.

Viņa skrēja lejup pa galvenajām kāpnēm, cik klusi spēdama, lai izvairītos no tēva dusmu zibeniem, jo viņš juta dziļu nepatiku pret sievietu fiziskām nodarbēm (un, kā bieži šķita, arī pret Violetu). Izdzirdusi sev aiz muguras elšam Greiemu, viņa apspieda vēlēšanos iekļūcināties. Pat savās biežajās drānās viņa bija krietni ātrāka par brāli.

Un, padomā tik, vēl vakar vakarā viņš plātījās, ka vēloties doties karā! Tad jau drīzāk pūcei aste sāks ziedēt. Turklāt viņš bija vien piecpadsmi gadus vecs – gadu jaunāks par Violetu – un tāpēc karam krietni pa jaunu. Patiesībā jau labi, ka tā. Gandrīz visi vīrieši no ciema bija iestājušies armijā, un puse no viņiem bija krituši (tā vismaz Violeta bija noklausījusies), starp tiem arī virssulainis, sulainis un dārznieka māceklis. Turklāt Greiems bija viņas brālis. Viņa negribēja, ka viņš *mirst*. Laikam.

“Atdod!” Greiems šņāca.

Pagriezusies viņa redzēja, ka brāļa seja piesarkusi no piepūles un niknuma. Viņš dusmojās, jo Violeta bija nočiepusi Greiema latīņu valodas burtnīcu un pateikusi, ka visus sieviešu dzimtes lietvārdus viņš izlocījis nepareizi.

“Neatdošu,” viņa šņāca pretī, spiežot burtnīcu pie krūtīm. “Tu neesi to pelnījis. Tu *arbor* vietā esi ierakstījis *amor*. Kungs, apžēlojies!”

Kāpņu apakšā viņa nikni paglūnēja uz vienu no daudzajiem tēva portretiem, kuri karājās vestibilā pie sienas, tad pagriezās pa kreisi, aizskrēja pa koka paneļiem apdarināto gaiteni, kas meta daudzus likumus, un beidzot iespruka virtuvē.

“Kas ta’ nu būs?” uzrēja misis Kērkbija, vienā rokā cieši satvērusi gaļas cirvīti un otrā – truša pārļaini vizmojošo kautķermeni. “Cik tur trūka, un es būtu palikusi bez pirksta!”

“Piedodiet!” Violeta iesaucās, atraujot vaļā stikla durvis, kad Greiems elsoja jau turpat aiz muguras. Abi palaidņi izskrēja cauri sakņu dārzam, kurā reibināja piparmētru un rozmarīna smarža, un jau atradās Violetas iecienītajā vietā – muižas parkā. Viņa apcirtās un uzsmaidīja Greiemam. Tagad, kad viņi bija tikuši ārā, brālim nebija ne mazāko cerību Violetu noķert, ja viņa to nevēlējās. Viņš atvēra muti un nošķaudījās. Nabadziņu mocīja briesmīgs siena drudzis.

“Ak vai!” Violeta iesaucās. “Vai tev vajag mutautiņu?”

“*Aizveries!*” Greiems uzblāva, stiepjot rokas pēc burtnīcas. Viņa veikli palēca malā. Brīdi viņš stāvēja, smagi elpodams. Diena bija gadījusies īpaši silta: caurspīdīgu mākoņu kārtiņa neļāva tveicei izvējoties un padarīja gaisu smacīgu. Violetai padusēs tecēja sviedri un svārki briesmīgi kniesa miesu, bet nu jau viņai bija vienalga.

Viņa bija tikusi pie sava iemīlotā koka – sudraba skābarža, kuru dārznieks Dinsdeils vērtēja kā vairākus simtus gadu vecu. Violeta dzirdēja, kā viņai aiz muguras san dzīvības pilnais koks: smecernieki meklēja skābarža vēso sulu, mārītes šūpojās uz lapām, starp zariem šaudījās daiļspāres, tauriņi un mazputniņi. Meitene pastiepa roku, un viņai uz plaukstas nolaidās spāre, spārniem vizuļojot saules staros. Viņai pa visu augumu izlija zeltains siltums.

“Fū!” noskurinājās Greiems, kurš beidzot bija panācis māsu. “Kā tu vari ļaut tam *mošķim* sev pieskarties? Nospied to!”

“Nenāk ne prātā to *nospiest*, Greiem,” Violeta atbildēja. “Spārei ir tikpat daudz tiesību dzīvot kā tev un man. Un paskaties, cik tā ir skaista. Spārni mirgo kā kristāli, vai tev tā nešķiet?”

“Tu esi... nenormāla,” Greiems izgrūda, kāpjoties atpakaļ. “Ar to savu kukaiņu apsēstību. Tēvam arī tā nepatīk.”

“Man pie vienas vietas, ko domā tēvs,” Violeta sameloja. “Un man ir pilnīgi vienalga, ko domā *tu*, lai gan, spriežot pēc tavas burtnīcas, tev vajadzētu mazāk laika veltīt prātošanai par manu *kukaiņu apsēstību* un vairāk pievērsties latīņu valodas lietvārdiem.”

Nāsīm raustoties, zēns brāzās uz priekšu. Viņš nepaguva pietuvoties Violetai pat piecu soļu attālumā, kad viņa meta brālim ar burtnīcu mazliet stiprāk, nekā bija gribējusi, un pievilkās pie koka zara.

Grieiems nolamājās un pagriezās, lai purpinādams dotos atpakaļ uz māju.

Violetai uzmācās vainas izjūta, noskatoties, kā attālinās dūsmīgā brāļa mugura. Viņa attiecības ne vienmēr bijušas tādas. Bija laiks, kad Greiems sekoja mātai neatlaidīgi kā ēna. Viņa atcerējās, kā puīselis mēdza ierāpties viņas gultā bērnistabā, lai paslēptos no sliktā sapņa vai pērkona negaisa, piespiedās pie viņas, līdz viņa sadzirdēja brāļa skaļo elpu. Viņi izstrādāja visvisādus nedarbus – joņoja cauri muižas parkam, līdz ceļgali kļuva melni no dubļiem, apbrīvoja sīkās, sudrabainās zivtiņas, kas šaudījās strautā, un to, cik ātri kustas sarkanriklītes spārni.

Līdz tai briesmīgajai vasaras dienai – dienai, kas faktiski necik neatšķīrās no šīs, kad pār pakalniem un kokiem lija tāda pati medaina gaisma. Violeta atcerējās, kā abi gulēja zālē aiz skābarža, elpojot pļavas dadžu un pieneņu smaržu. Viņai toreiz bija astoņi gadi, Greiemam – tikai septiņi. Kaut kur tuvumā bija bites – tās sauca un aicināja Violetu. Viņa aizgāja līdz kokam un ieraudzīja ligzdu, kas karājās zarā kā zelta tīrradnis. Bites zibēdamas meta

lokus. Violeta piegāja tuvāk, izstiepa rokas un smaidīja, kad kukaiņi nolaidās uz tām un sikās kājiņas kutināja viņas ādu.

Viņa pagriezās pret Greiemu un smējās par milzīgo izbrīnu, kas atspoguļojās zēna sejā.

“Vai es drikstu pamēģināt?” viņš, plati iepletis acis, jautāja.

Viņa nebija zinājusi, kas notiks, Violeta vēlāk raudot sacīja tēvam, kad tā spieķis zibēja viņai pa muguru. Viņa nedzirdēja, ko tēvs teica, neredzēja samelnējušo niknumu viņa sejā. Viņa redzēja tikai Greiemu, kurš skaļi kļiedza, kad aukle Metkalfa steigšus veda viņu iekšā, un sarkani kvēlojošās bišu dzēlienu pēdas uz viņa rokas. Tēva spieķis pāršķēla Violetas plaukstu, bet viņai šķita, ka ir pelnījusi bargāku sodu.

Pēc šī notikuma tēvs aizsūtīja Greiemu uz internātskolu. Mājās viņš ieradās tikai brīvdienās un kļuva Violetai arvien svešāks. Dziļi sirdī viņa zināja, ka nevajadzētu brāli tā ķircināt. Viņa to darīja tikai tādēļ, ka, nespējot piedot sev tās dienas notikumu ar bitēm, viņa nespēja to piedot arī Greiemam.

Viņš bija Violetu padarījis citādu.

Viņa atvairīja atmiņas un ielūkojās rokaspulkstenī. Bija tikai trīs pēcpusdienā. Šodien stundas bija beigušās – vai, pareizāk sakot, guvernante mis Pūla bija atzinusi savu sakāvi. Cerēdama, ka vēl vismaz stundu viņu neviens nemeklēs, Violeta rāpās augstāk, ar patiku izjūtot zem plaukstām koka silto un raupjo mizu.

Dobumā starp diviem zariem viņa atrada spurainu skābarža riekstiņu. Tas ideāli iederēsies kolekcijā. Viņas istabas palodzi rotāja vesela rinda šādu dārgumu: zeltainā spirālē savīta gliemeža mājiņa, tauriņa zīdainā kokona atliekas. Pasmaidījusi meitene noglabāja riekstiņu svārku kabatā un kāpa augstāk.

Drīz viņa bija tikusi pietiekami augstu, lai varētu redzēt visu Ortonholu, kas ar savām rindā izvietotajām akmens ēkām atgādina no pakalna glūnošu milzu zirnekli. Vēl augstāk, un nu jau viņa varēja saskatīt Krausbekas ciemu otrpus klintainei. Tas bija skaists. Tomēr kaut kas no redzētā raisīja skumjas, it kā viņa no augšas

skatītos uz cietumu. Zaļu, skaistu cietumu ar putnu dziesmām, spārēm un mirdzošu dzintarkrāsas strautu, tomēr cietumu.

Jo Violeta nekad nebija spērusi kāju ārpus Ortonholas. Viņa nekad nebija bijusi Krausbekā.

“Bet *kāpēc* es nevaru iet līdzi?” mazotnē viņa atkal un atkal jautāja auklei Metkalfai, kad tā kopā ar misis Kērbiju devās savā svētdienas pastaigā.

“Tu zini noteikumus,” aukle Metkalfa nomurmināja, un viņas acīs pazibēja žēlums. “Tava tēva pavēle.”

Bet, Violeta sprieda, zināt noteikumus nav tas pats, kas tos saprast. Gadiem ilgi viņa domāja, ka ciemā no visiem stūriem uzglūn briesmas, – viņa iztēlojās, kā aiz niedru apjuntajām mājām slapstās kabatzagli un rīkļurāvēji. (Un tā vilinājums kļuva tikai stiprāks.)

Pagājušajā gadā viņa bija tirdījusi Greiemu, lai brālis pastāsta sīkāk. “Nesaprotu, par ko tu esi tā uzvilkusies,” viņš bija saviebies. “Ciems ir drausmīgi garlaicīgs – tur nav pat kroga!” Reizēm Violeta prātoja, vai tēvs necenšas viņu no ciema pasargāt. Varbūt patiesībā viss bija otrādi.

Lai nu kā, viņas ieslodzījumam drīz pienāks gals – zināmā mērā. Pēc diviem gadiem, kad viņai apritēs astoņpadsmit, tēvs iecerējis rīkot lielu balli par godu viņas “iziešanai sabiedrībā”. Tad – tā viņš cerēja – meita iekritīs acīs kādam piemērotam jaunam vīrietim, varbūt topošam lordam, un viņa šo cietumu nomainīs pret citu.

“Drīz tu satiksi kādu elegantu džentlmeni, kurš tev tā sagrozīs galvu, ka būsi gar zemi,” aukle Metkalfa mēdza teikt.

Violeta nevēlējās, lai viņai sagroza galvu. Patiesībā viņa vēlējās redzēt pasauli tā, kā to savā jaunībā bija redzējis tēvs. Viņa bibliotēkā bija atradusi visdažādākās ģeogrāfijas grāmatas un atlasus – grāmatas par Austrumiem, kur bija daudz svelmē tvanošu lietusmežu un tauriņu, tik lielu kā šķīvis (“Pretīgi radījumi,” noskurinājās tēvs), un par Āfriku, kur smiltis kā dārgakmeņi zaigoja skorpioni.

Jā, kādudien viņa pametīs Ortonholu un apceļos pasauli – kā zinātniece.

Kā bioloģe, tā viņa cerēja, vai varbūt entomoloģe? Vienalga tas kaut kādā veidā būs saistīts ar dzīvniekiem, kuri, balstoties uz viņas pieredzi, bija nesalīdzināmi labāki par cilvēkiem. Aukle Metkalfa bieži pieminēja briesmīgās izbailes, ko Violeta viņai sagādājusi, vēl maziņa būdama: kādu nakti aukle bija iegājusi bērnistabā un Violetas gultā atradusi – lai nu ko – zebieksti.

“Es kliežu kā aizkauta,” aukle mēdza atkārtot, “bet tu biji vesela kā rutks, un zebiekste, saritinājusies tev blakus, murrāja kā kaķēns.”

Ļoti labi, ka tēvs nekad neuzzināja par šo atgadījumu. Viņaprāt, dzīvnieku vieta bija vai nu uz šķīvja, vai pie sienas kā trofejai. Vienīgais izņēmums šajā likumā bija Sesils, viņa Rodēzijas ridžbeks: draudīgs zvērs, kuru viņš ar gadiem ilgu sišanu bija padarījis ļaunu. Violeta no suņa noslienātajiem žokļiem pastāvīgi glāba mazākas radibas. Pēdējais izglābtais bija lēcējzirneklis, kas tagad mita ar vecu naktskreklu izoderētā cepuru kārbā zem Violetas gultas. Viņa zirnekli – vai zirneklieni, to bija grūti noteikt – bija nosaukusi par Goldiju, jo tam uz kājām bija košas svītras.

Auklei Metkalfai vajadzēja dot klusēšanas zvērestu.

Tomēr aukle daudz ko nebija stāstījusi arī *viņai* – tā Violeta vēlāk prātoja, pārgērbjoties pusdienām. Uzvilksusi mīkstu lina kleitu, bet kodīgos vilnas svārkus atstājusi uz grīdas, viņa pagriezās pret spoguļi. Viņas acis bija dziļas un tumšas, tās nepavisam nelīdzinājās tēva vai Greiema ūdeņaini zilajiem redzokļiem. Savu seju Violeta uzskatīja par savādu, jo uz pieres atradās neglīta, sarkana dzimumzīme, bet ar acīm viņa lepojās. Un tāpat ar matiem, kas arī bija tumši, ar blāvu vizmojumu; līdzīgi vizēja spalvas vārnām, kuras mita ap muižu augošajos kokos.

“Vai es esmu līdzīga mammai?” – šo jautājumu Violeta bija uzdevusi, kopš sevi atcerējās. Mātes bilžu viņiem nebija. No viņas meitenei bija palikusi vienīgi ķēdīte ar ovālu, ielocītu kareklīti. Tajā

bija iegravēts V burts, un viņa visiem, kas bija ar mieru klausīties, bija jautājusi, vai mātes vārds bijis Vinifreda vai varbūt Vilhelmīna. (“Vai viņu sauca Volisa?” viņa, ieraudzījusi šādu vārdu avīzes pirmajā lapā, reiz bija pajautājusi tēvam. Viņš apjukušo Violetu aizsūtīja uz istabu un atstāja bez vakariņām.)

Aukle Metkalfa arī nevarēja neko pateikt.

“Īsti neatminos tavu mammu,” viņa atrunājās. “Biju nesen sākusi te strādāt, kad viņa aizgāja aizsaulē.”

“Viņi iepazinās Maija svētkos 1925. gadā,” misis Kērbija iesaisījās sarunā, viszinīgi mājot ar galvu. “Viņa bija Maija grāfiene, jo bija ļoti smuka. Abi bija ļoti samīļējušies. Bet tēvam gan par to vairs neprasi, citādi dabūsi pamatīgu pērienu.”

Ar šādām druskām bija par maz. Bērnībā Violeta bija vēlējusies uzzināt daudz vairāk. Kur viņas vecāki apprecējās? Vai mātei bija plīvurs un ziedu vainadziņš (viņa iztēlojās vilkābeles baltās zvaigznītes, kas piestāvētu smalku mežģiņu kleitai)? Un vai tēvs mirkšķināja acis, cenšoties aizgainīt asaras, kad solīja mīlēt un cienīt, līdz nāve viņus šķirs?

Tā kā trūka neapgāžamu faktu, Violeta turējās pie šīs ainas, līdz vairs nešaubījās, ka tā patiešām bija noticis. Jā – tēvs *bija* kaislīgi mīlējis viņas māti, un nāve *bija* viņus šķirusi (meitenei bija neskaidra nojausma, ka māte mirusi, dzemdējot Greiemu). *Tāpēc* tēvs nespēja par to runāt.

Bet laiku pa laikam šis tēls Violetas prātā novirmoja kā siki vilnīši, kas sakustina diķa virsmu.

Kādu vakaru, kad Violeta bija divpadsmit gadus veca un bija devusies sirojumā uz pieliekamo pēc ievārījuma un maizes, virtuvē ienāca aukle Metkalfa un misis Kērbija kopā ar nesen darbā pieņemto mis Pūlu.

Violeta dzirdēja, kā uz akmens grīdas noskrapt krēslu kājas. Tad smagi iečīkstējās mūžvecais galds, visām sievietēm sasēžoties ap to, pēc tam atskanēja paukšķis un šķindēja stikls, jo misis Kērbija attaisīja pudeli un salēja glāzēs heresu. Violeta palika sastingusi ar pilnu muti.

“Kā jums te līdz šim patīk, dārgā?” aukle Metkalfa jautāja mis Pūlai.

“Nu... Tas Kungs zina, ka es ļoti cenšos, bet viņa ir tik sarežģīts bērns,” mis Pūla atbildēja. “Pusi dienas es meklēju, kur viņa atkal palikusi, skraidot pa muižas parku un sasmērējot drēbes zālē. Un viņa... viņa...”

Šajā vietā mis Pūla skaļi ievilka elpu.

“Viņa *sarunājas* ar dzīvniekiem! Pat ar kukaiņiem!”

Brīdi virtuvē valdīja klusums.

“Jūs laikam uzskatāt mani par jocīgu,” mis Pūla atkal ierunājās.

“Ak, nē, dārgā,” misis Kērbija noraidīja šādu pieņēmumu. “Mēs pašas pirmās teiktu, ka ar to bērnu kaut kas nav kārtībā. Viņa ir visnotaļ... kā tu teiktu, Rūta?”

“Ērmota,” aukle Metkalfa atbildēja.

“Nav jau ar’ brīnums,” misis Kērbija turpināja, “ar tādu māti.”

“Tādu māti?” mis Pūla pārjautāja. “Viņa taču nomira, vai ne?”

“Jā. Briesmīga lieta,” turpināja aukle Metkalfa. “Tūliņ pēc tam, kad es te ierados. Lai gan man nebija daudz iespēju viņu iepazīt.”

“Viņa bija vietējā meiča,” misis Kērbija stāstīja. “No Krausbekas ļaudīm. Kunga vecāki būtu niknojušies... bet viņi jau bija aizgājuši taisaulē tikai mēnesi pirms kāzām. Vecākais brālis arīdzan. Nelaiemes gadījums ar karieti. Pilnīgi negaidīti.”

Mis Pūla asi ierāva elpu.

“Ko... un viņi tomēr rīkoja kāzas? Vai lēdija Ēresa bija... vai viņa bija gaidībās?”

Misis Kērbija izdvesa neko neizsakošu skaņu, tad stāstīja tālāk:

“Viņš bija trakoti aizrāviens ar to meiteni, tik daudz es zinu. Vismaz no sākuma. Viņa bija skaistule, kādu reti gadās redzēt. Un ļoti līdzīga jaunajai dāmai ne tikai pēc izskata vien.”

“Kā jūs to domājat?”

Atkal brīdi valdīja klusums.

“Nu, viņa bija... kā Rūta teica, ērmota. Savāda.”